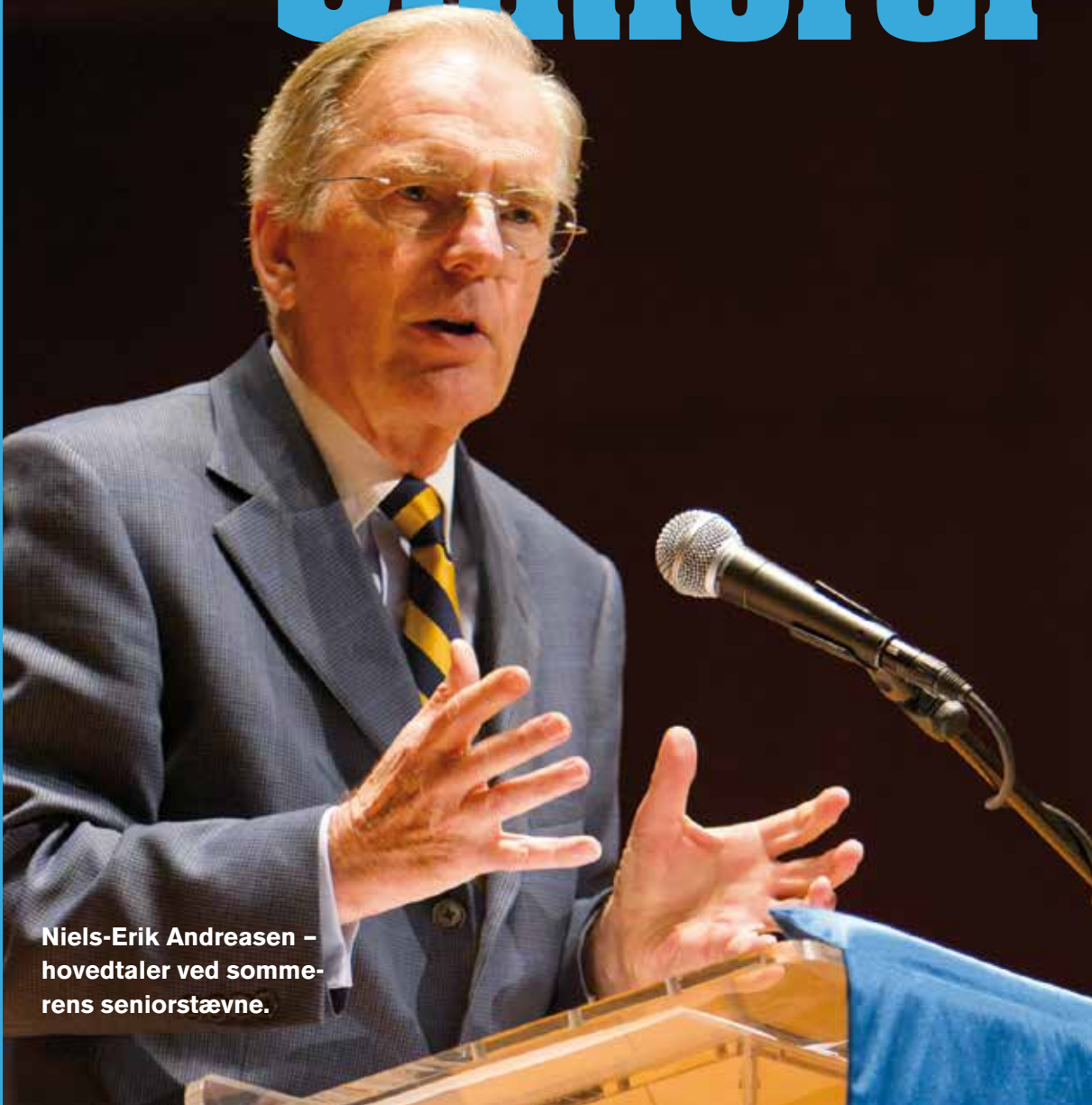

Aktive Seniorer

Niels-Erik Andreasen – hovedtaler ved sommerens seniorstævne.

Muslimens manglende integration

80 år for hånd, hjerte og hoved

På vej til Skarrildhus

SENIORKONSULENTENS TANKER

Det var med stor glæde, vi kunne sende det første nummer af Aktive Seniorer ud til 1.100 personer. De tilbagemeldinger, vi har fået, har været meget positive. Vi ønsker, at bladet må være til inspiration og give dig gode ideer til et fortsat meningsfyldt liv. Takket være en bevilling fra Den danske Union kan vi nu sende AS til alle seniorer blandt Adventistkirkens medlemmer.

Da jeg gik på pension i 2002, måtte jeg træffe nogle valg om, hvad jeg skulle bruge fremtiden til. Jeg kunne bruge tiden på hus og have, eller jeg kunne rejse verden rundt sammen med Else.

Muligheden for at drive forretning og tjene nogen ekstra penge havde jeg også. Købe et hus i Sydspanien og nyde det gode vejr var meget fristende. Det ville ikke være forkert at gøre en eller flere af disse ting, men endnu har jeg ikke haft tid til nogen af disse interessante ting.

Hvert år går jeg til lægecheck, og da jeg fortalte lægen, at jeg var gået på pension, sagde han: "Bent, hvis du vil have et godt liv og en god alderdom, så skal du fortsætte med at arbejde med det, du kan lide. Du skal sørge for, at både det fysiske og psykiske er i orden." Han glemte dog at nævne, at det åndelige også skulle med.

Jeg skulle bare ikke gå i stå. Jeg skulle gøre noget for andre – noget som også ville gavne mig selv i et liv, der giver mening. Hvad gjorde jeg så? Jeg fortsatte med mit prædikenarbejde, som jeg er glad for. Jeg prædiker hver sabbat og besøger en del mennesker – både dem som er inden for menigheden og dem, som endnu ikke har tilsluttet sig menighedens fællesskab.

Jeg er meget glad for at holde bibelstudier og ville gerne lave flere bibelkredse, for det er der, vi møder søgende mennesker. Der er ikke noget større end at bringe Guds ord til andre. En stor del af tiden bliver brugt til at gøre noget for foreningen Danske Adventistseniorer. Jeg prøver at hjælpe lidt i menigheden og andre steder.

Mit liv er fyldt med disse forskellige aktiviteter og ideer til, hvad vi kan gøre i fællesskab for Guds sag. Jeg har ikke skrevet dette for at rose mig selv, men for at fortælle dig, at det er mit valg, og at jeg er glad for det. Jeg ønsker at fortsætte mit liv med at være noget for andre. Jeg ønsker et langt og meningsfyldt liv ved Guds hjælp.

Når du læser dette, kan du spørge dig selv, hvad du kan gøre for Gud? Sig til Gud i dag, hvad kan jeg gøre for dig? Vi lever lige før Kristus kommer, og der er endnu mange, som behøver at kende til Guds kærlighed og hans frelses tilbud om en evighed sammen.

I næste nummer af Aktive Seniorer vil jeg komme ind på flere ideer og planer for os som seniorer.

Bent Nielsen

AKTIVE SENIORER

udgives af Foreningen for Danske Adventistseniorer

Redaktion: Walder Hartmann (ansvh.),
tlf. 7589 5619, walder@hafnet.dk, Birthe Bayer,
Doris Jørgensen, Inge Kjeldal, Harry Sættem

Layout: Bente Skov-Hansen

Deadline for næste blad: 1. juli 2011

Næste blad udkommer: August 2011

**FORENINGEN FOR DANSKE
ADVENTISTSENIORER**

Formand: Bent Nielsen, tlf. 6590 2570

Kasserer: Hanne Essendrop, tlf. 5783 4622

Bestyrelsesmedlemmer: Birthe Bayer, Ann-Britt
Fejersén, Walder Hartmann, Randi Oyre, Harry Sættem

HVORFOR HAVE SÅ TRAVLT ...

Kender du situationen? Din gode ven har fødselsdag. Du har købt et flot kort. Kortet ligger i din skrivebordsskuffe. To dage efter fødselsdagen opdager du,

Nu skriver du et helt andet kort: "Kære ven! Jeg ved godt, at jeg er for sent ude, men jeg havde så travlt forleden, at du må nøjes med en forsinket fødselsdagshilsen. Jeg ville ønske, vi havde tid til at sætte os ned et par timer for at snakke sammen, men kalenderen er så fyldt for tiden, så du får nøjes med beskeden om, at jeg tænker på dig. I al hast – din gamle ven W."

Tilværelsen sluger os i den grad, at vi føler, tiden løber fra os. Vi rejser frem og tilbage, ordner og arrangerer, forlader os på rutiner og når stadig mindre og mindre. Og vennerne – dem har vi ikke tid til.

HURTIG

Hurtig mad, hurtige indkøb, hurtige biler, hurtig vask, hurtig og smertefri tilfredsstillelse på alle livets områder. Tiden er kostbar, tiden iler, og vi iler med.

Tiden er en ressource som altid er der, og som vi kan bruge eller misbruge. Vi har ikke magt over tiden, men vi har magt over, hvordan vi bruger den – og der er en tid til alting, ifl. Prædikerens 7.

Hvis vi kun lever i den virkelighed som var, eller den, som vi tror kommer, mister vi den dag, som er. Vi har brug for at engagere os i det, vi gør. Vi må samle alle kræfter i den opgave, som vi lige nu er i gang med. Vi kan alligevel ikke gøre mere end én ting ad gangen, og en

gang imellem skal vi endda give os selv lov til at være langsomme.

HVO INTET VOVER

Som senior er det en enorm lettelse at vide, at man ikke længere behøver at udmærke sig og for enhver pris være den bedste og den hurtigste. Man oplever endda, at der også kan komme noget godt ud af et nederlag. Derfor tør man godt løbe en risiko.

For ikke så længe siden læste jeg flg. opfordring:

- Vov at le højt og løb risikoen for at blive til grin.
- Vov at vise tårer og løb risikoen for at virke sentimental.
- Vov at række ud mod et andet menneske og løb risikoen for at blive involveret i dette menneskes liv.
- Vov at fortælle om dine tanker og drømme og løb risikoen for at de bliver mindre.
- Vov at sige at du elsker og løb risikoen for at blive afvist.
- Vov at tro på noget og løb risikoen for et nederlag.
- Vov at leve og løb risikoen for at dø.
Hvorfor have så travlt? Ting ta'r tid!

Waldar Hartmann

MUSLIMENS MANGLENDE INTEGRATION

– ER DET KULTURENS ELLER RELIGIONENS SKYLD?

Muslimer udgør 5% af den danske befolkning. De kom til vore breddegrader som asylsøgere og flygtninge og fik grundet vore enestående velfærdslove en tilværelse, som de aldrig kunne have fået i de lande, de forlod.

De fleste muslimske indvandrere har fået en positiv behandling, der uden tvivl er stærkt influeret af den lutherske kristendoms-

opfattelse, som præger Danmark. Antallet af indvandrere har dog gjort dem til en ret mærkbar tilstedeværelse i landet, hvorfor aktive seniorer bør være opmærksomme på tre kardinalpunkter:

1 Fremmedmission blandt muslimer har i vor historie siden 1890 altid været baseret på, at de var adskilt fra os på grund af Middelhavet og Saharas ørken, og mission blandt dem var ikke tilladt. I dag er der over 200.000 muslimer i Danmark og 2.400 syvende dags adventister. I dag er borgere fra mere end 30 islamiske stater vore nærmeste naboer.

2 Religionsfriheden, som vi betragter som en selvfølge, bruges ofte aggressivt af muslimer, der kræver at deres religion respekteres indtil mindst detalje. Deres strenge religiøse krav kommer ofte i konflikt med den tros-, presse-, ytrings- og religionsfrihed, vi har tilkæmpet os i de sidste 200 år. Derved bliver de til en vis grad både en trussel og en begrænsning.

3 Bibelske Profetier beskriver tilstandene før Jesu Kristi genkomst. De ofte tragiske og chokerende begivenheder, der forårsages af muslimer både globalt og lokalt leder uvilkårligt vore tanker hen til de mange bibelske forudsigelser. Vi skal naturligvis vogte os for ikke at løbe foran Vor Herre i vore profetiske udlægninger, men vi må være opmærksomme på de forskellige udviklinger.

EN FORSTÅELSE AF ISLAM S SYN PÅ SYND OG FRELSE

De mest debatterede emner p.t. i dansk politik og presse, er spørgsmålene om den manglende integration af muslimer. Tilpasningen til livet i Skandinavien blev for mange af dem ikke noget kortvarigt, men en tilsyneladende umulighed.

Som årsag nævner man, at det skyldes indvandrerens anderledes kultur, sprog, hudfarve etc., og så hævdes det endda, at vi som skandinaver ikke har taget godt imod dem og har vist tendens til racefordomme. Mange løsninger foreslås for at få styr på de problemstillinger.

RELIGION SOM DEN MEST AFGØRENDE FAKTOR

Man savner imidlertid at tage fat på det egentlige problem: nemlig at islam er en religion. Det er en kendsgerning, at hvis en rettroende muslim fuldt ud bliver assimileret (for ikke at sige integreret), kommer han/hun i konflikt med de islamiske trosartikler og Shari'ahloven.

Man har i denne følsomme proces overset

den væsentlige betydning og indflydelse den islamiske tro har for den, der søger adgang til det eftertragtede muslimske paradys. Den specielle rolle, som fristelser og lovbrud spiller i muslimens religiøse liv, kan ikke sammenlignes med de kristne normer, der er grundlaget for dansk kultur, skikke, traditioner og lovgivning. Sommetider står de endda i modstrid med disse.

BORGERSKAB PÅ DEN NYE JORD

For den evangelisk kristne er frelsen en ufortjent gave fra Gud gennem Jesus Kristus. Frelsen, adgangen til Guds rige, er en nådegave, - ikke noget man har gjort sig fortjent til ved gerninger.

VEJEN TIL DET MUSLIMSKE PARADIS

I modsætning til den kristne opnår muslimer adgang til paradys ved at overholde reglerne. Islam er en gernings- og lovreligion. Der er ingen løfter om guddommelig kraft til at overvinde fristelser. Frelsen opnås ved lovlighed og gerninger. På Dommens dag lægges gode og onde handlinger på hver sin vægtskål, og adgangen til paradiset afgøres af, om de gode gerninger vejer mere end de onde.

Synd er - ifølge islam - overtrædelse af love og regler fra Koranen, Haditherne, de Fem Søjler og de Fem Trosartikler sammenfattet i Shari'ahloven. Hvor vestlige love reflekterer folkets vilje, er Shari'ahloven et udtryk for Allahs vilje.

Shari'ah er imidlertid mere end en lov. Den er essensen af islamisk selvforståelse. Den er en "håndbog", der i detaljer fortæller muslimen, hvordan han skal leve og opføre sig. Lydighed mod regler og krav er betingelsen for adgang til det muslimske paradys.

Dette giver den rettroende muslim to væsentlige grunde til også at stræbe efter Shari'ahlovens indførelse i vestlige samfund. Shari'ahen er universets grundlov indstiftet af Allah. Derfor skal den gælde for hele menneskeslægten - ikke bare for muslimerne.

Måske mere betydningsfuldt er det, at hvor Shari'ah hersker - med dens påbud om fjernelse af "fristelser", vil den "snorlige sti" gøre vejen til paradiset nemmere. I islam har

man ikke en iboende guddommelig kraft fra Helligånden til at modstå fristelser. Disse må udryddes. Og det er også lovens opgave.

Overtrædelse (synd) i islam er ikke et brud på et fællesskab med Allah. Allah er så stor, ophøjet og majestætisk, at han er hævet over menneskelige svagheder. Overtrædelser kan ikke gøre Allah bedrøvet. Lovbrud går kun ud over synderen selv og dem, som har lidt under overtrædelsen. De hindrer også adgangen til paradiset.

Overtrædelser forstås som menneskelige, kødelige svagheder, måske endog som glem-somhed. Derfor må legemet spæges ved bod, flere bedestunder, udenadslære af Koranen, ekstra religiøse skatter, arbejde for de fattige, forlænget faste eller en tur til Mekka.

Balancen mellem onde og gode gerninger må tilvejebringes. Ligevægten opnås ved lovlighed og gode gerninger. To engle, muslimens følgesvende gennem livet, har optegnet alle gode og onde handlinger, som lægges på vægtskålene ved døden.

KAMPEN FOR DET IDEELLE MUSLIMSKE SAMFUND

En sådan forståelse af lovbrud og frelse, hvor en betingelsesløs tilgivelse ikke er mulig, vil gøre, at den rettroende muslim vil stræbe efter at skabe et samfund med jordiske omstændigheder og vilkår, hvor fristelser er om ikke fjernet så dog så få som muligt.

Muhammets sidste 10 år i Medina (622-632 e.Kr) står som symbol på det ideelle muslimske samfund. Her var embederne som profet, borgmester, hærfører, lærer og dommer forenede i Muhammeds person. I Medina begyndte man på de strenge muslimske regler. Forhold og situationer, der kunne friste, blev lidt efter lidt fjernet. Hvor Mekka er den hellige by, er Medina stedet, hvor man ideelt skabte og levede efter reglerne. Sha-

ri'ahen blev påbegyndt, og livsstilen i Medina blev mønster for den "snorlige sti", der leder muslimen ind i det islamiske paradiset.

DET UTILLADELIGE I VESTLIGE SAMFUND

Hvor vi som kristne i Fadervor beder om ikke at blive ledt ind i fristelse, tilstræber man i Islam at fjerne fristelseterne. Islam accepterer, at mennesker, især mændene, er svage. Den bedste og måske eneste hjælp, der tilbydes, er at borttrydde synlige fristelseter, så stien til paradiset kan blive snorlige.

I det ideelle islamiske samfund er alle fjernsynsudsendelser, radioprogrammer, videoer og litteratur fra Vesten censurerede og ofte forbudte. Salg af alkohol og svinekød straffes med fængsel eller piskeslag. Alle kvinder skal være tildækkede for ikke at friste mændene. Prostituerede bliver offentligt henrettet, medens muslimske kvinder, der har omgang med ikke muslimske mænd, kan risikere æresdrab.

Jellingstenen, der er en del af et dansk pas, vil være en anstødssten for mange muslimer.

Der er også forbud mod, at piger og drenge undervises i samme klasseværelse, mod fri social omgang mellem kønnene og mod mandlige lægers og sygeplejerskers undersøgelse af kvindelige muslimske patienter. I Afghanistan blev den uerstattelige historiske folkearv,

statuerne af Buddha, ødelagt ved sprængning. Folkets religion før islam skulle ikke friste til frafald og afgudsdyrkelse.

FRISTELSER I DANMARK.

Når en retroende muslimsk immigrant opnår dansk statsborgerskab, vil passet yderligere gøre det vanskeligt at leve efter Shari'ahen og dermed komplicere adgangen til paradiset. Vore demokratiske regering og retsvæsen er uforeneligt med islam og Shari'ahloven. Blandt andet kan det nævnes, at renter i bankforretninger er forbudt, i retssager skal der to kvinders vidnesbyrd til at opveje én mands, døtre arver kun halvt så meget som sønner, og en mand kan ægte op til fire kvinder. Der har i Danmark været indsigelser mod det danske pas med korset på kongekronen og Jellingstenen.

Fundamentalistiske muslimer opfatter islamiske trosartikler på en sådan måde, at integration i et vestligt land kan blive ensbetydende med tab af paradiset. Den "snorlige sti" vil blive ujævn, ja måske endog fyldt med anstødssten og derfor ufremkommelig.

Her er nok en væsentlig forklaring på manglende integration og det lave antal muslimer på arbejdsmarkedet.

DØMT EFTER GERNINGER, MEN FRELST AF NÅDE

I de første 50 år fokuserede adventisterne på at vinde andre kristne i Nordamerika, og som en selvfølge lagde de vægt på de trospunkter, hvor man var forskellig fra andre kirkesamfund (Kristi snare komme, sabbat og sundhedsreform).

I den senere veludviklede fremmedmission blandt ikke-kristne verdensreligioner lærte vi at lægge vægt på det centrale i Adventbudskabet, nemlig dette at gennem livet vil Helligånden hjælpe os til at modstå fristelseter, og at mennesket ved troen på Jesus Kristus modtager frelsen som en nådegave fra Gud.

I vort møde og forsøg på at vidne for muslimen, er dette den mest betydningsfulde forkyndelse. Vi tror så ganske afgjort som muslimen, at på Dommens Dag skal vore gerninger for retten. Men vi er frelst af nåde.

Børge Schantz

DU SKULLE BARE HAVE **VÆRET** DER

Hvis du nogensinde har følt dig udenfor, eller hvis du har forsøgt at dele en erfaring med andre, der bare har en skuldertrækning til overs for det, du siger, vil du

Vi kommer alle sammen ud for det. Man fortæller én af sine bedste oplevelser til en gruppe mennesker, og når man afslutter sin beretning, mødes man bare af tomme blikke. De har ikke fattet, hvad det drejer sig om. Man slår blikket ned og siger undskyldende: "I skulle bare have været der."

Det modsatte kan også være tilfældet. En hel flok mennesker, der har været venner i mange år, begynder at kommentere fælles oplevelser, der ikke siger dig spor. "Kan du huske, da....?" Alle nikker og ler bekræftende. Alle – undtagen dig. En enkelt person bemærker din frustration og dit forvirrede ansigtsudtryk. Han klapper dig venligt på skulderen og bemærker: "Det skal du ikke tage dig af, du var der jo ikke."

Som barn af meget mobile missionærforældre, befandt jeg mig ofte i yderkredsen af en eller anden veletableret gruppe og ventede på, at nogen skulle forklare mig, hvad det var, der var så morsomt ved det, der blev sagt. Og når jeg selv vovede at fortælle noget, måtte jeg foretage så mange forklarende sidespring, at de fleste var holdt op med at høre efter, før jeg nåede til pointen.

Èt sted fandt jeg dog altid trofaste tilhørere. Det var i min familie. Mor og far og lillesøster havde oplevet så meget sammen med mig, at de aldrig behøvede nogen ekstra forklaring for at forstå, hvad jeg fortalte. Jeg kunne bare sige: "Husker I den gang, da....?" Så nikkede de indforstået. De havde jo også været der.

Jeg glemmer aldrig den første store rejse, jeg skulle foretage alene. Jeg var lige blevet færdig med gymnasiet, da mine forældre forærede mig en tur til Danmark, så jeg kunne besøge fjerne slægtninge og venner der. Jeg kendte ikke så mange af dem, så det meste af min tid gik med at præsentere mig selv, når jeg drog fra sted til sted. Der var ikke mange, der kendte mig i forvejen. De vidste bare, at jeg var mine forældres datter. Hvert nyt sted måtte jeg fortælle alt om

mig selv. Det var lærerigt, og jeg fik mange gode venner, men ind i mellem følte jeg mig meget ensom.

Situationens alvor slog mig mest, da jeg en aften havde ringet til min familie derhjemme. Under hele samtalen havde jeg forklaret dem, hvad jeg havde oplevet, hvem jeg havde besøgt, og hvad det betød for mig. Langsomt gik det op for mig, at de havde svært ved at forestille sig dette, for de havde jo ikke selv været med. For første gang måtte jeg sige til mine forældre: "I skulle lige selv have været der."

Bagefter virkede det for overvældende. Tårerne begyndte at flyde. Var der slet ingen, der helt kunne forstå mig. Skulle jeg bruge resten af livet på at forklare alt til alle? Var der ingen, der vidste, hvordan jeg havde det.

JESUS VAR HOS MIG

Da jeg igen faldt til ro og fik pudset næsen, fandt jeg trøst i overbevisningen om, at Jesus var hos mig. Han havde rejst sammen med mig, og han vidste, hvordan jeg havde det. Jeg behøvede ikke at forklare noget for ham. Han havde allerede været der.

Nu begyndte mine tanker at bevæge sig meget længere end til min korte tur til Danmark. Jeg kunne pludselig se en sammenhæng mellem min erfaring og Kristi liv. Han kunne ikke bare forholde sig til min Danmarksturné, men han kunne også forstå mine oplevelser som barn i missionen. Ofte har jeg bidt mig selv i læben, når jeg har været frustreret over informationskløften mellem mine forskellige grupper af venner. Med min tætte forbindelse til Afrika, har jeg været ved at gå til, når jeg indså, at mine amerikanske venner aldrig ville

kunne forstå, hvordan det var at føle sig som en del af et udviklingsland. Som amerikansk statsborger, blev jeg utålmodig, når mine afrikanske venner ikke kunne forstå, hvordan det var at bo i USA.

I lyset af Jesu liv, begyndte jeg at spekulere på, om han nogensinde havde haft lignende følelser. Hvordan mon det var både at have oplevet en jordisk og en himmelsk tilværelse? Hans jordiske venner kunne aldrig rigtig forstå, hvordan det overnaturlige føltes. Og nu, hvor han befinder sig i himlen, kan englens ikke helt fatte, hvordan det har været at leve som et menneske. Kun Kristus har oplevet begge riger i fuldt omfang. Han kender også til, hvordan det føles at være den eneste, der "har været der".

JESUS DELER OGSÅ DIN ERFARING

For nylig modtog jeg en e-mail, der mindede mig om de forskellige måder, som Jesus forholder sig til os på. Han voksede op og måtte

udholde livets genvordigheder i det barske Galilæa. Han kan altså sige til dem, der bliver forfulgt: "Det har jeg også prøvet."

Han kender hjemmets beskyttende atmosfære, men også det lille udsteds forhold. Han tilbragte megen tid i Jerusalem, så han kender også til storbyens liv. Gennem Helligånden tager han stadig del i vores dagligdag.

Vi har imidlertid kun oplevet halvdelen af hans tilværelse. Vi har smagt den jordiske side af hans eksistens, men vi har endnu den himmelske del til gode. Jeg kan bare forestille mig hans åbne arme, når han byder os velkommen til de himmelske sfærer. Langt om længe kan vi begynde at dele alt det, som Kristus har planlagt for os. Aldrig mere lyder det: "Du skulle lige have været der!" Nu er vi der endelig.

Petra Houmann Howe

Petra, der et år var studentermissionær på Vejle fjord-skolen, er barnebarn af Anne Margrethe og Carl Jørgen Houmann, der som unge rejste til USA for at studere og blev derovre.

SENIORER BESØGER SENIORER

Sabbatten den 19. marts var vi en gruppe på ca. 15 personer, som i strålende solskin satte kursen fra Roskilde og omegn [Hundested], mod Faxe.

Vi skulle udfylde programmet i Faxe denne dag, og Faxe ville være værtsmenighed. Emnet for gudstjenesten var: "Dramaet på Golgata." Det bestod af udvalgte dele fra kapitlet med samme navn, i Hans Jørgen Schantz' bog "Via Dolorosa". Jesus udtalte sig 7 gange, da han hang på korset, og det var disse ord vi satte fokus på.

Kay og Anna Støtt, Inger Mikkelsen og Ruth Häkkinen "delte ordet" med os og indimellem sang Leila Kipper og Bent Olsen 4 sange. Alt med en intensitet så vi næsten følte, at vi var på Golgata. Jesus døde, som han ville, men han opstod igen, sådan som det var besluttet.

Senere på eftermiddagen var vi alle samlet i dagligstuen på Søndervang, hvor Bent

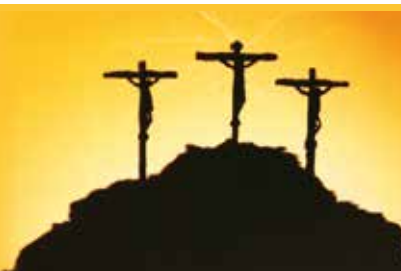
og Leila i et inspirerende og smukt program, viste hen til "Den levende Jesus."

Vore værter havde sørget for suppe og boller til alle, og Inger Flindt, som formand for Søndervangs bestyrelse, kom og viste rundt på stedet. Det blev også anledning til at kigge indenfor og få en lille snak med nogle af beboerne.

Det var en helt igennem dejlig dag, hvor vi kunne dele tanker og ideer med hinanden på kryds og tværs af menighederne. Inden vi tog afsked med hinanden blev vi budt på forfriskning med hjemmebag og kolde drikke.

Til sidst en tak til alle som deltog, og en rigtig stor tak til Faxe menighed for et perfekt værtskab. Tusind tak!

Ann-Britt Fejersén, Roskilde

80 ÅR FOR HJERTE, HÅND OG HOVED

En sommerdag i 1951 fik en ung mand i Roskilde afslag på sin ansøgning om at blive optaget på et københavnsk lærerseminarium. Afslaget blev begrundet med, at den unge mand netop var blevet optaget i Adventistkirken, og rektor på seminariet kunne ikke forestille sig, at en sabbatsholder kunne få nogen fremtid i den danske folkeskole.

Efterfølgende fik den lokale menighedsforstander i samråd med den unges mands mor ham til at give Vejlefjord en chance. Da skoleåret begyndte i september, var han derfor at finde blandt de ca. 80, som skolen det år optog.

Dette blev begyndelsen til en forbindelse, der nu har været i 60 år. Han var da også blandt deltagerne, da Vejlefjordsskolen den 5. februar fejrede, at der nu i mere end 80 år har foregået skolevirksomhed, hvor kørerne fra "Kirkeskovgaard" før kæmpede for at stå fast på de lerede skrænter ved Vejle Fjord.

VEJLEFJORD VAR BLOT EN FORTSÆTTELSE

I virkeligheden har Adventistkirken i Danmark drevet skolevirksomhed i landet siden 1890. De første 40 år foregik det flere forskellige steder: København, Nærum, Skodsborg, Frederikshavn. Ingen elever fra disse skoler er mere i live, men ved jubilæumsarrangementet i februar kunne skolens nuværende rektor vise et videointerview med den eneste stadig levende elev fra Vejlefjords første skoleår. Eleven, Grethe Tranborg, fortalte om det indtryk, som skoletiden havde efterladt hos hende og kunne bl.a. berette om branden på den gamle "Kirkeskovgaard". "Både lærere og elever hjalp til med at redde, hvad reddes kunne. Lærer Bagger reddede gårdens tyrekalv, som han forsøgte at hindre i at flygte ved at holde godt

fast i halen på den." Grethe Tranborg afgik ved døden få uger efter Holger Daugaards besøg.

HISTORIEN OM VEJLEFJORD BØR BEVARES

Vejlefjords historie er i virkeligheden summen af alle Vejlefjord-elevs skoletid. Mange af dette blads læsere kan skrive hver sin del af denne historie, for mange har, som jeg, en uvurderlig skat med i bagagen fra et eller flere skoleår på Vejlefjord. Og nu skal historierne samles og udgives. Skolen fortjener et sådant litterært minde, så både tidligere og kommende

To personer går igen på de to fotos – fra hhv 1953 og 2011.

elever kan inspireres til yderligere indsats for Guds rige.

Sæt dig snarest ned og skriv din personlige hyldest til Vejlefjord. Fortæl om dine oplevelser på skolen. Fortæl om episoder med lærere og skolekammerater. Fortæl, hvis det var på Vejlefjord du opdagede, at Gud har en plan med hvert eneste menneske. Send din historie til undertegnede, og jeg skal sørge for, at den bliver en del af det materiale, som redaktionskomitéen for bogen om Vejlefjord får at arbejde med.

Walder Hartmann

HERRE, DU FYLDER OS ALLE MED HÅB

Læs om salmen, der både fængede hos en flittig avisdreng og trøstede en pensioneret redaktør.

Jeg ved godt, at de fleste mennesker møder modgang og prøvelser, men den fredag aften kl. 21.30 syntes jeg, at nu havde jeg været prøvet hårdt nok.

Det begyndte med resultatet af en biopsi-prøve. "Jeg er bange for, at det er cancer," havde lægen sagt til min kone.

Tidspunktet for operationen var blevet fastsat. Vi planlagde at holde en uges ferie i Yorkshire lige før, "bare for at beskæftige tankerne med noget andet". Da vi vendte tilbage, var det til nyheden om, at en MRI scanning havde afsløret en større spredning af canceren, end ultralyden havde fundet. Den første operation blev aflyst og en ny dato fastsat til det større indgreb.

Det følte som en evighed, mens vi ventede på operationen. (Evheden varede dog mindre end to uger.) Operationen blev foretaget en torsdag eftermiddag, og mindre end en time efter besøgte jeg Anita. Der lå hun koblet til sonder og slanger, unaturligt bleg og med en iltmaske, der skulle hjælpe hende til at trække vejret. Jeg forlod hospitalet med billedet af en afkræftet Anita, der dog var i bedring.

Da jeg besøgte hende igen fredag aften, så det hele lidt lysere ud. Der var i alt fald ikke helt så mange slanger. På vejen hjem fik jeg lyst til at gå en lille omvej, for jeg vidste, at hjemme ventede bare en kimende telefon.

DEN LANGE, VANSKELIGE VEJ

Jeg valgte at tage en vej, der førte mig rundt om hospitalsgrunden. Mit sind tumlede med alle mulige tanker. Jeg kom til at tænke på en undervisningstime nogle år tidligere, hvor jeg havde fortalt om angrebet på London under krigen. Jeg havde beskrevet den frygt, der prægede dem, der havde søgt ly i beskyttelsesrum-

mene. Dette fik en af eleverne til at udbrude: "Jamen, de vidste da, at vi ville vinde til sidst! Ikke sandt?"

Det vidste de naturligvis ikke, og lige nu kendte jeg heller ikke udfaldet af det, mine tanker kredsede om.

Jeg kom også til at tænke på mine medarbejdere på forlaget, der hele tiden, siden Anitas sygdom blev kendt, havde bedt for hende ved morgenandagterne. Og efterhånden, som rygten spredtes, havde venner i Irland, Sverige,

“ HVOR HAVDE GUD VÆRET I ALT DETTE? HAVDE DE MANGE BØNNER GJORT NOGEN FORSKEL? HVAD MED FREMTIDEN? ”

Watford, Barnsley, Brighton og Nottingham sluttet sig til bederingen. Dertil kom naturligvis de særlige bønner, der var blevet bedt, mens vi salvede Anita.

Vejen langs hospitalet var længere end forventet, men det var dejligt at være ude i det fri. Der er intet, der slår Englands lange lyse sommeraftener. Og jeg havde brug for disse eftertanker.

Hvor havde Gud været i alt dette? Havde de mange bønner gjort nogen forskel? Hvad med fremtiden?

Gud hjalp os til at bevare roen midt i krisen. Anita havde været så åben og positiv under hele forløbet. Dette havde været til inspiration for andre – ikke mindst vor nærmeste nabo, der også var angrebet af cancer.

Onsdag aften før operationen døde han imidlertid. De andre naboer forsøgte at hindre, at nyheden nåede frem til os, men vi hørte også om det.

Til trods for vores sorg, fandt vi en fred, der overgår al forstand.

EN UVENTET INSPIRATION

Jeg var endnu ikke nået hjem, da en fløjten pludselig nåede mine ører. Det var en kendt irsk folkemelodi, den samme som bruges i Adventistkirkens salmebog til nr. 454 – Led mine drømme.

Da jeg rundede det næste gadehjørne, så jeg, at det var en dreng – ca 12 år – der fløjtende stod ved siden af sin cykel med et bundt aviser på bagagebæreren.

Jeg smilede. Drengen får nok snart øje på mig, bliver lidt genert og holder op med at fløjte, tænkte jeg.

Det gjorde han ikke, i stedet begyndte han at synge. Til tonerne af den irske melodi sang han en tekst, der fik mig til at tænke tilbage på min skoletid, selv om jeg kun kunne huske de første to verselinjer:

"Herre, du fylder os alle med håb,
- også når modgang vil kvæle vort råb".

Drengen blev ved med at synge, indtil jeg nåede ham. Jeg nikkede, smilede og takkede ham. Mens jeg fortsatte min vej, fortsatte han sin sang.

Jeg skulle naturligvis have spurgt, hvad han hed. Men jeg blev så overrasket over at møde en fløjtende og syngende avisdreng, der sang en salme, så jeg glemte det helt.

Hvem var drengen? Jeg så ham ikke de følgende aftener, når jeg spadserede hjem, og der, hvor jeg bor, har drenge, der opholder sig på gadehjørnerne, ikke altid reelle hensigter. Men den aften, hvor der var brug for ham, var han der bare. Har engle brug for cykler? Budbringeren har naturligvis betydning, men budskabet betyder mere.

Lord of all hopefulness, Lord of all joy,
Whose trust, ever childlike, no cares could
destroy,

Be there at our waking, and give us, we pray,
Your bliss in our hearts, Lord, at the break
of the day.

Lord of all eagerness, Lord of all faith,
Whose strong hands were skilled at the plane
and the lathe,

Be there at our labours, and give us, we pray,
Your strength in our hearts, Lord, at the
noon of the day.

Lord of all kindness, Lord of all grace,
Your hands swift to welcome, your arms to
embrace,

Be there at our homing, and give us, we pray,
Your love in our hearts, Lord, at the eve of
the day.

Lord of all gentleness, Lord of all calm,
Whose voice is contentment, whose
presence is balm,

Be there at our sleeping, and give us,
we pray,
Your peace in our hearts, Lord, at the end
of the day.

Jan Struther (1901-1953)

Lige nu gælder det Guds fred. Og fremtiden?
Vi ved i hvert fald, at han sejrer til sidst, ikke
sandt?

David Marshall

David Marshall har i mange år været redaktør ved
Stanborough Press i England.

Citatet:

**Bøn er ikke et reservehjul, som du kan bruge, når noget går galt;
men dit rat som skal hjælpe dig at holde den rette kurs frem mod
målet!**

ADVENTISTKIRKEN VOKSER, MENS ANDRE KIRKER GÅR TIL-

Hold fri om sabbatten. Følg spisereglerne fra Det Gamle Testamente.

Vær rede til at møde Jesus, der når som helst kommer igen.

Hvis dette lyder lidt gammeldags, så tænk dig lige om endnu en gang. Disse er kendetegn på Syvende Dags Adventistkirken, der er den hurtigst voksende kirke i Nordamerika.

De seneste statistikker viser, at Adventistkirken vokser med 2,5% om året i Nordamerika, og det er meget i denne del af verden, hvor baptister og andre evangeliske kirkesamfund går tilbage.

For forskere uden for Syvende dags Adventistkirken er disse tal en gåde. "Her taler vi om et kirkesamfund, som i bund og grund går tilbage til de gamle stier ... og siger: "Hvad mente Gud med alle disse regler, og hvordan kan vi bedst udvikle det, som Gud ønsker af os?", sagde Daniel Shaw, der er professor i kristen mission ved Fuller Theological Seminary i Passadena, Californien. "Det modsiger fuldstændig alt det, der ellers foregår i amerikansk kultur. Jeg siger bare: Wauww! Det er spændende, men jeg kan ikke forklare det."

SET MED ANDRE ØJNE

Syvende dags adventisterne stiller selv et helt andet spørgsmål: Hvorfor vokser kirken ikke mere i vor del af verden. Her bor 1,1 million af verdens 16 millioner adventister? Selv om kirkesamfundet stammer fra USA, foregår væksten dobbelt så hurtigt udenfor Nordamerika.

Med sabbatshelligholdelse og vegetarisk livsstil, befinder adventismen sig i sin egen niche uden for de større kristne kirker. Det at være anderledes viser sig dog at være en fordel.

ET EVANGELIUM, DER PEGER PÅ KRISTI GENKOMST

Siden midten af det 19. århundrede, da bevægelsen opstod i New Hampshire, har syvende dags adventismens mål været at forkynde evangeliet – med særlig vægt på Kristi snare

genkomst – over hele jorden. Adventisterne finder essensen af deres mission i Åb 14,12, hvor endetiden peger på et folk, der er kendetegnet ved tålmodighed og fastholden af Guds bud – samt trofasthed overfor Jesus.

Kirkesamfundets traditionelle globale fokus bærer nu frugt på nye måder. Nyankomne immigranter til USA kommer ofte fra dele af Latinamerika eller Afrika, hvor syvende dags adventisterne længe har haft menigheder, skoler og hospitaler.

Men det er ikke immigranter alene, der tager adventismen til sig. Befolkningen generelt har også bemærket, at adventister er sunde og raske og lever længere. Statistikkerne viser, at adventister gennemsnitligt lever 10 år længere end andre amerikanere. Det har været med til at skabe interesse for deres specielle livsstil. Dertil kommer, at mange sætter pris på kirkens klare tale om, hvad der forventes af Kristi efterfølgere.

Diana Syth fra Kent, Washington, havde gennem mange år besøgt forskellige protestantiske kirkesamfund. Hun sagde: "Vi fik ikke at vide, hvad det betyder at være en kristen, før vi traf adventisterne for seks år siden. Nu har vi noget at se frem til, hvor vi før ikke fandt nogen udvej."

NYE ARBEJDSMETODER

Det ser også ud til, at kreativitet spiller en rolle. Den største vækst har adventisterne nemlig oplevet i ikke-religiøse egne af landet. I staten Washington har man f.eks. oprettet kristne caféer, hvor folk kan slappe af og stille spørgsmål uden at føle presset fra en kirke.

Man forsøger ikke at få folk i kirke med det samme. Man sidder bare og taler med folk, opbygger relationer, og leder langsomt snakken hen på Kristus.

KRISETIDER OG FORÅRSGLÆDE

Det er krisetider, siger man. Vi har gennemlevet økonomisk krise, miljøkriser ikke mindst med atomudslip i Japan efter tsunami og jordskælvskatastrofen. Vi oplever samfundsmvæltninger i særdeleshed i den muslimske verden. Vi frygter, at det der måtte følge efter som politisk magtfaktor efter oberst Gadaffi er værre end det, vi havde vænnet os til.

Man tænker på Jesu forklaring: "Når den urene ånd er faret ud af et menneske søger den hvile, men den finder den ikke. Så siger den: 'Jeg vil vende tilbage til mit hus.' Når den kommer, finder den det fejlet og pyntet. Så går den bort og henter syv andre ånder værre end den selv, og de kommer og tager bolig der; da bliver det sidste værre end det første" (*Matt 12.43-45*).

Vi kigger betænkeligt på Vestens bestræbelser på at få Irak og Afghanistan demokratiseret, mens præstestyret i Iran og Osama Bin Laden uophørligt rører i gryden med staten Israels eksistens, som lunten der sætter den muslimske verden i brand.

Så kommer forårssolen til os. Anemonerne dækker bord for os i skovbunden, haverne præges af tulipanernes og påskeliljernes pragt. Vi graver os ud af vort vinterhi, og solens varme giver sammen med motionsturene øget velvære. Foråret bringer glæden tilbage i sindet. Og glade mennesker er sunde mennesker.

Synet på mennesket spiller en afgørende rolle i holdningen til sygdom og sundhed. Det afgørende spørgsmål er: Hvor stammer mennesket egentligt fra, og hvad er drivkraften i vore liv? Lever vi i kærlighed eller materiel grådighed og rendyrket egoisme?

Nogle siger: Vi udspringer af fortidens evolutionære tilfældighed. Den stærkeste har altid overlevet og haft ret. Vi lever og arbejder

kun for at sejre. Vi er vores egen herre og bestemmer selv vore værdier og holdninger.

Som kristne siger vi: Mennesket er skabt af en kærlig Gud og givet en fri vilje. Mennesket kan vælge at leve sammen med Gud, modtage hans kærlighed og give kærlighed videre, få hjælp og give hjælp, opleve mening i en meningsløs verden.

Det at forebygge sygdom starter altid med det enkelte menneskes valg. Du kan blive i pessimismens vinterhi, eller du kan vælge at tage imod Guds kærlighedserklæring til dig fra Johannes' 3. brev 1,2: "Du elskede, jeg ønsker at du i alle måder må have det godt og være rask ligesom din sjæl har det godt."

Du er elsket!! Den Gud, der elsker dig, ønsker alt godt for dig.

Frygt for fremtiden er en smitsom kræftsygdom. Hvordan vil verdens kriser blive løst? Lyt til Grundvigs påskesalmes indledende ord "Påskeblomst, hvad vil du her?" Hvad er svaret? Gå en tur ud i forårsolens varme. Se på påskeliljen, der har brudt den frosne jords magt og overlevet den lange vinter. Kærlighedens Gud sender sin hilsen gennem påskens opstandelsesbudskab.

Påskeblomst! En dråbe stærk drak jeg af dit gule bæger, og som ved et underværk den mig hæver, vederkvæger: Hanegal og morgensang, synes mig af den udsprang; vågnende ser jeg de døde i en påske-morgenrøde.

Det ubegribelige er sket. Dødens magt er brudt. Frelsens vej er banet. Forårsglæde er helse for både sind og krop. Påskeopstandelsesordet er Guds kærlighedshilsen til os. Der findes en mening i en meningsløs verden.

Tue Westing

HVOR ORDENE IKKE RÆKKER

Da jeg forleden dag sad og forberedte et bibelstudium om naturen som kilde til sundhed, måtte jeg jo nødvendigvis beskæftige mig med Guds oprindelige plan for mennesker. Siden ville jeg så med min studiegruppe diskutere de katastrofale følger, som syndefaldet forårsagede for både mennesker og deres omgivelser.

Der var egentlig nok at tale om, for marts månedens store jordskælv i Japan og de efterfølgende tab af menneskeliv og humanitære katastrofer prægede stadig nyhedsstrømmen i aviser og medier. Her syntes naturen mere at være en kilde til at nedbryde menneskers tilværelse end det modsatte. Vi skulle derfor i studiegruppen have styr på en masse: HVORFOR.

Nu gjaldt det om at finde frem til relevante bibeltekster, men også at få dem placeret i en sammenhæng, så svarene på vore mange spørgsmål ikke bare blev hængende i luften.

Nogle dage forinden havde jeg modtaget Bibelselskabets: Skolebibelen m. bibelguide og bibelleksikon. Jeg tog nu denne nye bog til hjælp, og i et afsnit om symboler i Bibelen stødte jeg på flg. forklaring: "Træet som symbol danner forbindelse mellem himlen og jorden. I mange religioner har man forestillingen om verdenstræet i midten af verden, som der forbinder jorden med både underverdenen og himlen – sådan er det fx i nordisk mytologi.

I den bibelske fortælling om Edens have møder vi to centrale træer: Livets træ og Kundskabens træ. Spiser man frugterne fra Livets træ, medfører det udødelighed, mens frugterne på Kundskabens træ giver indsigt i både det onde og det gode." En enkel, men alligevel dyb

forklaring. – Og når det så gælder bibelske talemåder hedder det om forbuden

frugt: "noget man har lyst til, men godt ved, man skal holde sig fra, for så vil det gå galt."

Pludselig foldede hele bibelstudiet sig ud, og vi kunne konkludere med 3 Joh 1,2: "Min kære, frem for alt ønsker jeg, at du må have det godt og være rask, ligesom din sjæl har det godt", som tanken lyder i bibeludgaven Den ny aftale, som også er en del af Skolebibelen.

Skolebibelen vil snart have sin plads i mange skolestuer, men jeg vil foreslå, at den også får en plads i din bogreol, hvor den med sine fire udgivelser i én, vil være en værdifuld hjælp, når du læser dine sabbatsskolelektier i fremtiden.

ORD SLÅR IKKE ALTID TIL

Da jeg vendte hjem fra ovennævnte bibelstudium i kirken, spekulerede jeg meget på, om mine ord havde været til positiv opmuntring eller bare skabt yderligere frustration. Ord er sommetider så fattige...

Ved et mærkeligt sammentræf modtog jeg samme dag med posten en ny udgivelse fra Bibelselskabet: Arne Haugen Sørensen's kirkekunst – med undertitlen HVOR ORDENE IKKE RÆKKER. Titlen var i sig selv en trøst, men indholdet samtidig en appetitvækker, der fortæller om de muligheder, der rundt i danske kirker findes for at finde billedmæssige tolkninger af tro, tillid og håb.

Hvis du, når du kører rundt i det danske landskab, ynder at standse ved en lille landsbykirke eller en større bykirke for at give dine ture lidt kulturel tilsætning, vil kortet i denne bog kunne hjælpe dig til at finde de 26 kirker, hvor Arne Haugen Sørensen har bidraget til udsmykningen.

Bogen indeholder naturligvis fotos fra de pågældende kirker, men også en fremragende tekst skrevet af Lisbeth Smedegaard Andersen, der på én gang forstår at forklare, inspirere og stemme til andagt.

Hvis du interesserer dig for kirke, kultur og kristendom eller mangler en gaveidé til en, der gør, så kan både denne og Skolebibelen bestilles gennem Dansk Bogforlag.

Waldar Hartmann

PÅ VEJ TIL **SKARRILDHUS...**

Danske, norske, svenske, australske og amerikanske seniorer forbereder sig i disse uger på at deltage i seniorstævnet 2011. Den store interesse for stævnet har været en udfordring for stævnets tilrettelæggere, men udfordringer er til for at overvindes, og her løfter vi lidt af sløret for, hvad der venter de mange deltagere.

ET HERLIGT MILJØ

Deltagerne får lov at nyde den utroligt smukke natur, der omgiver Skarrildhus, en af Danmarks smukke herregårde.

Skarrildhus har 79 værelser og 10 konferencelokaler. Da der ikke er plads til at alle kan overnatte på Skarrildhus, får en del af deltagerne mulighed for at opleve det moderne Danhostel, Herning, med 40 værelser – alle med tv, internet, bad samt egen indgang. Der vil hver morgen og hver aften køre bus mellem Skarrildhus og Danhostel, Herning.

TID TIL FORDYBELSE

Gæstetaleren ved årets stævne er hentet fra Andrews University, Michigan. Vi har før haft Niels-Erik Andreasen, der er rektor ved universitetet, som gæst ved seniorstævner i Danmark. Det har hver gang været en succes, og bliver det igen, når han gennemgår "Tanker om tid for den, der har alt, undtagen tid."

Niels Erik Andreasen kan kun være sammen med os fra tirsdag til fredag, derfor vil gudstjenesten om sabbatten blive med formanden for den danske union, Bjørn Ottesen.

Hver formiddag bliver der i øvrigt anledning til at fordybe sig i teologiske emner, som Odd-Henrik Olsen behandler og inspirerer til "Tid til teologisk tankevirksomhed". Der bliver også tid til at tænke på sundheden, idet Kari Mull Petersen fra Virginia, USA, deler af sin viden og erfaringer fra Adventistkirkens indsats for folkesundhed. Erik Iversen fra Norge vil gennemgå forholdet mellem krop, følelser og tanker og på den måde hjælpe deltagerne med at "Bli kjent med sig selv", og skulle der være nogle, der er interesseret i litteratur vil Walder Hartmann tage "Tid til bogorme og læseheste".

Der vil blive et par kursustilbud mere at vælge imellem, men allerede nu beder stæveledelsen om, at man på forhånd vurderer, hvilken af formiddagens værkstedsgrupper man har lyst til at deltage i, så fordelingen af kursuslokaler kan foregå på fornuftig vis.

Stævnet kommer til at byde på en god del sang og musik. Blandt deltagerne findes mange aktive sangere og musikere, og når Hella Olsen får lov til at koordinere deres indsats, vil det blive til inspiration for alle. Sangen og musikken skulle i øvrigt gerne kulminere ved lørdag aften's talentforum, der kommer til at afslutte hele det alsidige stævneprogram.

PÅ TUR MED BIRTHE

Onsdag og torsdag eftermiddag bliver der anledning til sammen med Birthe Bayer at udforske den skønne jyske natur. Onsdag går turen til brunkulslejerne i Søby, der er et fantastisk naturområde på 3.000 tdr. land. Det er i dag svært at se, at området i 30 år var Danmarks "Ruhr-distrikt".

Torsdag går turen til Silkeborg med mulighed for at besøge Asger Jorn museet eller Silkeborg museum.

GENERALFORSAMLING

PÅ SKARRILDHUS

ONSDAG DEN 27. JULI KL. 21.30

I forbindelse med seniorstævnet på Skarrildhus, indkaldes herved til ordinær generalforsamling i Foreningen for Danske Adventistseniører. Dagsorden ifl. foreningens love.

Forslag, der ønskes behandlet på generalforsamlingen skal sendes til Bent Nielsen, Gammelgårdsvej 70, Nørre Søby, 5792 Årslev senest den 15. juli d.å.

Evt. forslag til formand for foreningen eller nye bestyrelsesmedlemmer bedes tilstilet Birthe Bayer, tlf. 7589 6195, senest den 1. juli d.å.

På valg til bestyrelsen er:
Hanne Essendrup, Randi Oyre og Harry Sættem.

*På bestyrelsens vegne
Walder Hartmann*

